

Thời Tiết Gã Độc Thân

Trên nền một bản nhạc đệm trong sáng long lanh của nhóm Secret Garden, giọng phát thanh viên đọc khá ngọt ngào bản tin thời tiết mà gã chỉ nghe lảng máng tiếng được tiếng mất, có thể tóm gọn: giao mùa (từ lạnh lẽo sang ấm áp).

Chào buổi sáng trên tầng 5 khách sạn khu trung tâm bằng món ăn dự báo thời tiết cho một ngày đời không mặc áo phong phanh mà có khi phải ra chợ âm phủ chọn vài ba món đồ Si-đa khoác vào mình dù chỉ để làm dáng.

Người dân ở phố này mặc áo ấm như một thói quen, ngay cả khi nhiệt độ tăng lên đến trên 25. Huống hồ, dự báo thời tiết ở mình không đúng thì sai. Phần nhiều sai. Nhưng cũng không có nghĩa là không khi nào đúng. Vấn đề là buổi sáng nay không rúc nấp ra khỏi chăn vì rét.

Trong không khí này, không có ai đầu ấp tay gối nữa nằm cuộn trong chăn chỉ còn biết cách tự sờ soạng khắp người từ vùng chai cứng đến vùng nhạy cảm để hâm nóng và làm sống lại những tế bào cảm giác có nguy cơ teo lạnh trước khi tự phân hủy để thay vào đó vạn tế bào vô dụng khác mà hứa hẹn cũng sẽ chết đi vì lạnh. Một số bộ phận không tìm thấy hoặc biến dạng thảm hại. Đó là phát hiện đầu tiên khá thú vị nhưng có phần hơi bị bệnh hoạn.

anh đang o đau, cafe Sai gon vang mot cho ngoi...

... anh khoe khong? trong khong khi nay tu nhien em nho den anh. em muon duoc ngoi voi anh o dau do...

... cuoc doi co gi vui? em buon qua. vo nghĩa qua... anh đang o đau ?

... dao nay anh khoe khong? em da len sai gon. em qua. anh ghe vao em massage di anh! ... sao lau nay khong ghe cho em? anh quen em roi? Hic hic! (tin nhắn này từ một cô gái làm massage)

Một chùm tin nhắn đã nhảy đến làm chiếc mobile mới sớm khởi động đã run bần bật vì sốt tin nhắn. Tin nhắn đầu tiên gửi vào lúc 5 giờ chiều hôm qua. Vào giờ này, gã đang ngồi cà phê với một em ở gần dinh 2. Xin cam đoan, đây là một mối tình trong sáng thời năm hai đại học. Nàng đã có gia đình. Vào thời tiết này, nàng nhớ tới gã. Lộc gửi.

Và xin thành thật khai báo: gã có mặt ở cái thành phố ứ đọng này vào ngày cuối tuần là cũng vì cái tin nhắn từ số máy của... chồng nàng (nhưng nàng nhắn):

... anh đang o goc be chan troi nao? hay ve day voi em. Mua dong lanh qua. em nho ngay minh con nhau...

... The chong em dau? Anh len gap em co tro ngai gi khong?

... Em biet cach thu xep. Chong em da di du hoc nuoc ngoai va chac khong con tro ve...

... Hay doi anh. Khuya nay anh co mat o Dalat...

Mười hai giờ khuya. Bến xe Đà Lạt xuất hiện gã. Lôi thôi. Áo măngtô dài quá đầu gối. Dáng liêu xiêu vì bắt đầu nốc rượu gạo từ đỉnh đèo Bảo Lộc. Một chuyến đi ngẫu hứng. Và ngầy ngầy men rượu cuối năm. Trong cơn lâng lâng say, gã có thể nhắm mắt mơ tới nay ôm ấp nàng trong căn nhà trọ tồi tàn như thời sinh viên. Dĩ nhiên, bây giờ gã có thể vào một phòng khách sạn hạng sang gần bến xe Đà Lạt với giá 50 ngàn một giờ.

Thời tiết cuối tháng Chạp. Lạnh.

Và mọi thứ đã không xảy ra như gã hình dung trong suốt chuyến hành trình dài đầy ngẫu hứng trong đêm mùa đông lạnh lẽo.

... Thậm chí em không còn hình dung ra khuôn mặt của anh...
... Em làm anh buồn quá. Tội mình mới thôi nhau ba năm. Em lấy chồng mới ba năm...
... Nói vậy thôi, em vẫn còn nhớ anh mang máng. Nhớ nhất là mùi mồ hôi của anh.
... Thế chồng em không có mồ hôi à?
... Có chứ. Nhưng đó là mùi mồ hôi công chức. Mùi mồ hôi đã được khử bằng hương liệu giặt tẩy và được xịt phủ lên một lớp nước hoa thời đại mới!
... Còn anh xài gội đầu bằng bột giặt chứ gì?
... Nhưng em thấy thèm được tắm trong mùi hôi toả ra ẩm áp của anh...
... Cũng chẳng đề làm gì, em ạ. Hãy làm như những gì em muốn đi. Anh vẫn còn đây...
... Ấy đừng anh, em sợ...
... Anh đây, anh đã từ thành phố lên chỉ vì một câu nói của em. Bao nhiêu năm nay anh vẫn nhớ em da diết...
... Anh đã bước qua đời bao nhiêu cô gái khác theo những chuyến xa ruổi rong thế này...
... Không. Những người con gái đã bước qua anh. Và họ lãng quên thật nhanh. Trong đó có em...
... Cũng may em còn nhớ mùi mồ hôi của anh...

Cô gục vào ngực gã và nín thở thật lâu rồi hít vào một chút gió bụi còn sót lại sau chặng đường 300 cây số của gã.

Ngoài kia gió. Và sương trùm trên những chùm đèn đường cao áp tù mù. Phố thị xo ro.

Phòng trọ sát bến xe. Lụp xụp và nhếch nhác. Bà chủ nhà mắt nhắm mắt mở rọi đèn pin vào hốc tối, bảo khách vào. Giờ 50 ngàn. Sát giá. Giường ra nệm ọp ẹp nhưng cũng còn xài được. Không quá nhếch nhác nhưng cũng đủ nghe mùi khăn khăn ẩm mốc. Chủ nhà ngái ngủ. Căn rằn gì đó rồi ngáp dài. Kéo cửa ngủ sau khi nhét hai tờ giấy tùy thân vào túi áo len nhàu nhĩ.

Gió văng vạt. Gió vượt ve. Gió dịu dàng. Gió dữ dội. Gió đã man cào xé. Gió thốc sâu vào những hốc tối của đêm. Gió thổi tên từng cơn. Dội từng hồi. Tràn bờ. Tràn bờ. Gió mệt nhoài và lả đời. Gió gầm gừ. Gió rên lên hoan lạc. Rồi lịm tắt. Trả đêm về cho đêm. Trả ngày về cho ngày. Trả yên tĩnh cho căn phòng. Rồi bài hoải lê đi trên cỏ rêu mềm, vương vীu trĩ nải và thềm muộn...

Gió. Chỉ có trong căn phòng ấy. Đêm tháng Chạp. Ngoài phố mù sương. Đêm sung mãn như một thiếu phụ hồi xuân. Còn gió thì phóng túng và khảnh kiệt như những giấc mơ trở mình về sáng của một người say.

Cuộc hạnh ngộ lướt qua vội vàng. Bóng đêm như chiếc áo khoác rộng đem ngòm, rón rén mang bóng nàng trôi qua hành lang sau trận bão ngẫu hứng mà dữ dội, mới chớm mà vẫn đầy đủ sự nồng nàn của nó.

- Em phải đi sớm. Thành phố này quá nhỏ. Người ta sẽ biết mọi thứ...
- Em không dám ở lại thêm chút nào? Anh đã lên đây chỉ để có nửa tiếng đồng hồ gặp nhau sao?
- Vậy là quý hoá lắm. Em biết ơn vì những gì mà ba mươi phút qua anh dành cho em. Em tưởng anh không còn đến được với em. Cũng tại em. Lẽ ra phải quên. Em cũng tự hỏi mình không biết vì sao cứ đến tháng Chạp, khí hậu này lại làm em ghiền mùi mồ hôi anh đến vậy.
- Còn những mùa khác thì em quên, đúng không?
- Những mùa khác, em vẫn nhớ anh. Nhớ anh như một kẻ ngoại tình trong tư tưởng. Anh đừng buồn, em đang nói sự thật. Anh chỉ tồn tại trong em thực sự khi tháng Chạp về. Cái lạnh này. Không gian này. Thời gian này. Em không thể thiếu anh... Hình như chúng ta đã có những mùa đông tuổi đôi mươi ẩm áp...

Nàng nói. Và đẩy cửa phòng trọ. Gã có thể hình dung ngoài khuya gió kia, là nước mắt. Gã cúi đầu. Tay ném mạnh chai rượu gạo còn sót và cúi đầu thở một mồi.

Tiếng xe ôm cô độc rên rú một góc đồi. Rồi hút hút, xa dần.
Phố lạnh. Đèn khuya. Sương bủa mù mịt. Gã ngồi với ly rượu cạn trên bàn. Mùi da thịt của nàng, hơi ẩm nồng nàn vẫn còn nồng đượm đâu đây.

Gã không ngủ được. Và không việc gì phải ngủ. Gã đang sống lại những ngày tháng sinh viên, tình yêu và tuổi trẻ. Suốt nhiều năm lang bạt kỳ hồ, đi qua nhiều cuộc tình, ôm ấp nhiều thịt da từ gái điếm đến những cô gái trong trắng mà gã yêu thương thực sự, thì nàng vẫn là niềm ám ảnh đối với gã. Một nỗi ám ảnh sâu sắc đến nỗi gã luôn nghĩ rằng, hình như chỉ có nàng mới đưa gã bay lên đạt đến đỉnh của tình yêu, khoái lạc và khổ đau mất mát.

Bao giờ sau những trận lả lơi mệt mỏi, gã hụt hẫng ghê gớm. Và nàng, bao giờ cũng như cánh chim bay vút khỏi vòng tay của gã. Nàng không chịu được cái cảm giác tận cùng của khoái lạc đang trút dần vào hư không và để lại một hồ thẳm của trống vắng và trở về trạng thái xương bởi xương thịt bởi thịt rạch rời. Khi có chia sẻ điều đó, gã đã gục đầu xuống thành giường mà khóc. Chuyện xảy ra vào năm ba. Lúc họ đang lần những bước chân và cuộc đời nhau để khám phá những vùng đất của sung mãn và lãng quên.

Mãi cho tới bây giờ, chất nồng nàn ấy vẫn còn, đối với gã. Dù rằng, nàng đã có chồng và đảm bảo rằng sự chia sẻ cho chồng là có thật. Gã không được phép ghen bóng ghen gió mà chỉ có thể thả chồng nàng, kẻ quanh năm chỉ biết tiền tài, sẽ có cái đặc quyền ấy hơn gã nhiều. Hơn gã vì đủ dũng cảm để có thể cưới nàng về làm vợ...

Gã hiểu điều đó dù rằng trong cơn say tình, cô gọi tên gã và thăm thì thăm những lời ngọt ngào đến điều đó: “Trong đời em chỉ có anh là một người đàn ông đúng nghĩa đàn ông. Anh đem lại cho em sự trọn vẹn lần ê chề, mệt mỏi rồi... Em chẳng ra gì cả, anh đừng khinh em. Nói rồi nàng khóc. Nước mắt chảy thành dòng trên ngực gã. Gã chỉ biết dùng đến nụ hôn để khoá chặt tiếng khóc ấy - tiếng khóc đã đánh gục gã nhiều năm về trước.

Mà tất cả những gì họ có với nhau, mất mát lẫn đủ đầy, đều xứng đáng, đều không gì phải hối hận. Bởi họ đã chuẩn bị bằng một tình trạng phải chọn lựa. Tâm trạng chọn lựa lối sống của những người trẻ muốn sống và quyết định đời sống cho mình, hạnh phúc của mình, hoàn toàn đáng tôn trọng vì không ai sống thay được đời sống và thời đại của họ...

Cũng mùa đông này, không gian và thời gian này...

Gã chỉ sinh ra cho mùa đông. Gã đã nghĩ nhiều và cố gắng cắt nghĩa điều này nhưng vô hiệu. Trong ký ức của nàng và những người con gái đi ngang đời gã mà không mấy may hứa hẹn. Họ cũng chỉ nhớ đến gã vào mùa đông. Thời tiết này, không gian và thời gian này.

Những tin nhắn mùa đông với đầy đủ sự nhào nhột cũng chỉ đến với gã vào tháng Chạp. Điều này khiến gã sức nhớ một điều lẽ ra không quá hệ trọng nhưng cũng nên quan tâm chút đỉnh. Đó là sáng hôm sau, sau khi nạp hết số liệu năm sinh ngày đẻ, chiếc máy coi bói trước chợ Đà Lạt đã đùn vào tay gã một tờ giấy phán bảo rằng: “Bạn là người yêu lý tưởng nhưng không là người chồng tốt!”. Lẽ ra chiếc máy ấy cũng nên cụ thể hoá hơn ở chỗ những ngày hạn của gã chỉ rơi vào tháng 12. Chính vì vậy, nội dung của “nghịệm tử vi” kia phải là: “Bạn chỉ là người yêu lý tưởng trong mùa đông, đối với những phụ nữ đã có chồng!”

...Em nhớ đôi mắt của anh...

...Em nhớ nụ cười của anh...

...Em nhớ vòng tay lạnh ngắt của anh...

...Em thì nhớ dáng đi xiêu vẹo khổ hạnh của anh...

...Em nhớ những câu chuyện của anh...

...Em thì biết rằng, trong đời này, chỉ có anh là người đàn ông đem lại cho em sự an toàn. Dù là phút chốc. Em lo sợ trước thế giới. Trước vòng tay vô vấp của chồng em mỗi đêm. Em thấy tất cả đều xa lạ. Em nhớ anh...

Gã xâu chuỗi nhiều sự kiện theo một logic chưa hoàn hảo lắm nhưng với sự trợ giúp của trí nhớ, mọi thứ đang hiện ra lần lượt. Những tin nhắn trả lời câu hỏi: Tại sao cứ tới tháng Chạp em mới nhớ đến anh? Cả năm nay em đi đâu, làm gì, sống thế nào? Cả năm nay anh gọi biết bao nhiêu tin nhắn, em không trả

lời?... Và gã kịp thời thu trong vòng nửa tiếng đồng hồ, từng ấy câu trả lời thành thật được lấy ra vẫn chưa cất nghĩa được vì sao mình được nhớ đến chỉ vào dịp tháng Chạp.

- Tại sao em nhớ anh vào thời điểm này?
- Tháng này mình quen nhau. Cũng tháng này em trao tất cả cho anh.
- Ngoài ra?... Ngoài quá khứ ra?
- Chỉ đơn giản, thế... Đó là một lý do. Điều còn lại: anh trở thành một thứ người dễ khiến cho em chìm đắm và đánh mất mình.
- Lại sến nữa rồi. Gã ngửa mặt lên trần nhà phà khói thuốc và cười man dại.

Tám giờ sáng. Gã nhảy lên một chiếc xe. Bên dưới, rừng thông trôi. Sương trôi. Gió trôi. Và phổ trôi...

Mùa bắt đầu bớt lạnh, nắng vàng hơn.

- Chồng em về.
- Sao về sớm vậy?
- Nhớ em.
- Mùa đông, xa vợ, lòng như lửa đốt.
- Em tính xử lý sao với anh?
- Không sao. Gió đã bớt lạnh anh ạ. Anh hãy xem những phút ngắn ngủi bên nhau là quá khứ. Một quá khứ tiếp diễn. Chúng ta quá cô đơn và thiếu thốn trước những tháng ngày lạnh lẽo và bất an này.

Mọi thứ đã diễn ra rất ướn át trên một phong màu mùa đông khá u ám và lạnh lẽo nhưng là sự u ám trọn vẹn và hiền lành. Lần chạy ngang Hồ Xuân Hương, gã thò đầu ra khỏi cửa xe và ném chiếc mobile xuống hồ. Gã không muốn nhận được những dạng tin kiểu: “Mùa nay lạnh. Tu nhiên em thay nho anh! anh đang ở đâu?”. Dù sao, có khoảng 20 tin nhắn từ đầu đông đến nay kịp tràn vào máy gã theo từng đợt heo may lạnh buốt.

Cứ đến mùa đông, gã lại mệt nhoài. Và tháng Chạp, gã như một thân cỏ thụ cường tráng và mùa trút lá vàng đứng lặng câm để rồi không biết mùa sau có còn sức để đâm chồi nảy lộc. Cứ thế, từng mùa đông đi qua, mệt nhoài với những câu chuyện không đầu không cuối như thế. Chúng là những kịch bản vô duyên lướt đi trong tuổi ba mươi độc thân của gã...

Xe về đến cuối đèo thì nắng lên. Nhưng không khí mùa đông vẫn bủa vây lấy núi đồi, thung lũng. Có ai đó trên xe buột miệng căn dặn: - Thời tiết này, thiệt, muốn quờn! Gặp toàn chuyện quờn!